

Foto: Anette Ingemansen

Peter Aage Bak holder stadig gudstjenester på Bornholm, selv om han gik på pension for ti år siden.

Det bedste job er at være præst

I mange år har pensioneret sognepræst Peter Aage Bak fra Bornholm fulgt Jesus. Det har ført ham ad kringelkrogede veje, som man kan læse om i hans erindringer »Dumheden og velsignelserne«

Af Anette Ingemansen

Interview

Pensioneret sognepræst Peter Aage Bak havde lige nået at lakere fire fælg til vinterdæk, inden IMT drejede ind på gårdspladsen på det nedlagte landbrug i Nylars lidt uden for Rønne på Bornholm. Anledningen var hans erindringer »Dumheden og velsignelserne«, der lige er udkommet på Lohse.

Den 78-årige forfatter er født i Jylland i en landmandsfamilie med baggrund i Evangelisk Luthersk Mission. Han arbejdede som direktionssekretær i Bornholmstrafikken, indtil han i en moden alder tog en teologisk særuddannelse og blev sognepræst i Olsker og Tejn på Bornholm i 1975. Her virkede han frem til 2002, hvor han gik på pension.

Pensioneringen betyder ikke, at Peter Aage Bak har lagt præstegerningen på hylden. Han er én blandt fire pensionerede præster på øen, som tager rundt og holder gudstjenester, når kollegerne kalder på dem.

»Jeg gør det, fordi jeg elsker det. Jeg bliver aldrig træt af at løfte velsignelsens bæger og stå i den udfordring at arbejde med prædiken, så mennesker hører Jesu ord,« forklarer Peter Aage Bak.

»Det bedste job i hele verden er ubetinget at være præst, for det er et privilegium at prædike for mennesker og at få lov at snakke med konfirmander og minikonfirmander.«

Velsignet med godt humør

Enkelt og klart beskriver Peter Aage Bak drivkraften i sin præstegerning: »Det gælder om at følge mesteren i det, han har sagt og gjort.«

Peter Aage Bak husker, da han tog fat på særuddannelsen til præst.

»Jeg havde en lang og svær weekend på refugiet Fuglsang på Lolland, hvor jeg bad Gud om at åbne eller lukke døren for, om jeg skulle være præst. Når jeg ser tilbage på præstegerningen, så er jeg meget glad for, at det gik den vej. Det har været en velsignelse at være præst, til tider har det også været tungt og vemodigt. Jeg

er velsignet med et lyst humør, og så har jeg forfærdelig nemt ved at omgås folk,« fortæller Peter Aage Bak. Man kunne finde ham til runde fødselsdage og bryllupper i sognet eller hos soldaterne i felten. I 17 år var han feltpræst ved Bornholms værn.

»Der, hvor mennesker er, skal kirken også være. Det er vigtigt for mig i mødet med mennesker, at de ikke tror, at jeg kun er en prædikenmaskine. Jeg kører også Chevrolet,« fastslår Peter Aage Bak, der er ejer af en Chevrolet fra 1930.

Tidsånden bestemmer

Hans gode humør skaber mange smil hen over kaffebordet med hustruen Noomis hjemmebag, men der er også eftertænksomme øjeblikke.

»Måske har jeg været lidt for meget festpræst. Jeg havde en kristen bog med, når jeg var til fest i sognet, men jeg turde ikke sige et alvorsord i min tale til dem, der holdt fest,« fortæller Peter Aage Bak.

»Nogle vil nok også kalde mig en dommedagspræst, fordi jeg fra prædikestolen har talt om både frelse og fortabelse.«

I nogle situationer fyldes han også af mismod, når han tænker på folkekirkens forhold til Skriften.

»Det er vemodigt, når tidsånden får lov at bestemme i stedet for Helligånden,« siger den tidligere sognepræst, der blandt andet tænker på den aktuelle debat om vielse af homofile.

Men også de mange skilsmisser smerter.

»Som præst er det forfærdeligt at opleve mennesker blive skilt, og det gør særligt ondt, når det kommer ind i menigheden. I dag skal vi være så taknemmelige for, at et ægteskab holder. - Der findes dem, som efter mange år stadig elsker hinanden,« siger Peter Aage Bak og kigger hen på Noomi, som han har fejret guldbryllup med.

Kirken med stort K

I den tidligere sognepræst banker der et stort og varmt hjerte for kirken.

»Kirken med stort K lytter først og fremmest til, hvad mesteren siger. Det er et godt ståsted, også når det er vemodigt,« forklarer

Musik har altid betydet meget for Peter Aage Bak. Han og hustruen er med i en musikgruppe, hvor Peter Aage Bak spiller violin, og Noomi spiller på kontrabas.

Peter Aage Bak, der oplever, at hans syn for kirkens betydning er vokset gennem årene.

»Som ELM'ere var vi ikke særligt kirkelige, men det har ændret sig. Du kan ikke være sekretær i rederiet uden at være forlovet med rederiet. Du kan jo ikke være ansat i folkekirken uden at være engageret i den. Hvis man ikke er det, er man godt nok et fjols. Jeg fatter ikke den præst, der sagde, at han ikke kunne være præst i folkekirken, hvis der eksisterede et helvede.

Kirken er jo i bund og grund så god, så god med den bekendelse, de tekster, den smukke liturgi, og så den mulighed for at fortælle om ham, der blev hængt på et kors for os. Han lever.«

Ordene slår ikke til, da han forsøger at beskrive, hvad Jesus betyder for ham.

»Jeg ved lidt, om hvem jeg er, og det er ikke så opløftende. Jeg har ikke været det bedste vidne. Det eneste, jeg kan komme med på dommens dag, er, at præsten døbte mig den 11. juli 1934. Det gælder. Gud mente det, han sagde i dåben,« understreger Peter Aage Bak.

Guds veje fører mod målet

Peter Aage Bak kan ikke helt forstå, at han er blevet 78 år. Når han ser tilbage på sit liv, undrer han sig over den måde, Gud har ledt ham og familien på.

»Jeg lover dig, Noomi havde ikke tænkt sig, da hun var 17 år og mødte mig, at hun skulle være præstekone.« Over for ham sidder Noomi med strikkesøjlet, og hun indskyder: »Men jeg havde det godt med det.«

Det er ikke til at sige, hvad der var sket, hvis Peter Aage Bak som ung var kommet på realskolen. I stedet blev han ad snørklede veje ført ind i teologiens verden, hvor han stadig nyder at grave dybt i Bibelens grundtekster.

»Guds veje fører altid mod målet, selv om vi ikke lige forstår alle kringelkrogene. Når vejene er meget krogede, kan man ikke se ret langt ad gangen. I Sl 119,105 siges det, at Guds ord er lys på stien,« fortæller Peter Aage Bak.

»Vores historie har ikke været sådan, at vi har haft lys over flere kilometer motorvej. Den har kringlet sig frem.«

Så kom Rikke

Ét af de tidspunkter, hvor de særligt oplevede den smalle sti og afhængigheden af Guds ord, var i 1980.

Noomi var 43 år, da hun fødte parrets sjette barn. De fik en lille dejlig pige, Rikke, som er født med Downs Syndrom.

»Jeg tudede, da jeg fik beskeden, for jeg var ved at være for gammel til at få børn, og tanken om børn resten af mit liv kunne jeg slet ikke overskue,« fortæller Noomi.

»Men jeg fik kræfterne til det, og jeg klarede det.«

Rikke er en livsglad pige, og det viste sig hurtigt, at hun var så intelligent og velfungerede, at hun kunne klare at gå på kristen friskole med støttetimer. I dag læser hun og er meget musikalsk.

»Rikke er en stor velsignelse for os, og hun har givet os meget forståelse for mennesker og fra mennesker,« understreger Noomi, der engagerede sig i byggeriet af det kristne bofællesskab »Valmuen« i Aakirkeby, hvor Rikke bor i dag. I mange år sad Noomi også i bestyrelsen for Kristelig Handicapforening.

»Det er næsten uvurderligt, at Rikke bor på Valmuen. Som gamle forældre er der en tryghed og glæde i at vide, at Rikke er et godt sted,« siger Noomi og Peter Aage Bak.

De mener, at de handicappede fostre er de mest truede i Danmark.

»Jeg harmes over, at de vælges fra. Vi gør præcist det, som nazisterne gjorde,« erklærer Peter Aage Bak, og Noomi fortsætter: »Efter at abortloven kom i 1973, har jeg spurgt mig selv, hvor længe vi beholder Guds velsignelse.«

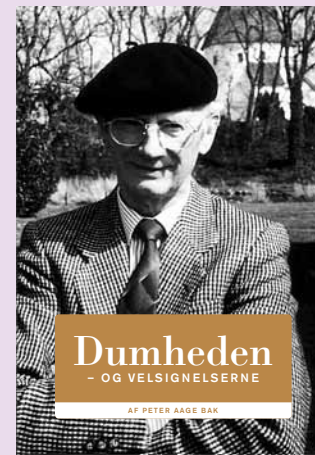
Vi er ikke trætte

Parret er på det rene med, at tiden nærmer sig, hvor de skal på den sidste rejse hjem.

»Jesu spor går mod lyset og det evige liv, og vi ved, at vi skal hjem engang, men det behøver ikke at ske så hurtigt. Vi har det godt og er overhovedet ikke trætte af livet,« fortæller de to, der spiller med i en lille musikgruppe.

Inden frokosten trækker de i »musikstøjet« og spiller for gæsten fra IMT. Noomi på kontrabas og Peter Aage Bak på violin. ■

Fakta

Bogen »Dumheden og velsignelserne« er udgivet af Lohse. Den koster 249,95 kroner